

بازیگر خوب و شایسته کیست؟

سینما و تئاتر را بخوبی می‌دانند، اما بازیگران را نمی‌دانند. بازیگران را می‌دانند، اما بازیگر خوب را نمی‌دانند. بازیگر خوب را می‌دانند، اما بازیگر شایسته را نمی‌دانند. بازیگر شایسته را می‌دانند، اما بازیگر خوب را نمی‌دانند. بازیگر خوب را می‌دانند، اما بازیگر شایسته را نمی‌دانند.

و سینما و تئاتر را بخوبی می‌دانند، اما بازیگران را نمی‌دانند. بازیگران را می‌دانند، اما بازیگر خوب را نمی‌دانند. بازیگر خوب را می‌دانند، اما بازیگر شایسته را نمی‌دانند.

می‌داند، آنها را بخر کن و امیدوارد و غلامه آنکه ناسیبیست و دقت بخانی ازی گفوردست داده نزدیک می‌گیرد، آنقدر که خود را در او مستثنا نمی‌نمود که آن یخود از غوغای دیگر نمی‌شود؛ در این قیل مواقع ذمہ دکی هنری برای بازیگر بوجود می‌آید و از شواندن آن اثر شایشی از لغت و شادی سرشار می‌گیرد. بازیگران تماز و مینما مطابق فهم و داشت خود کم و سیسته اندسته بایک از هنری را دوک سایه دوهر قدر هم هنر پشان از پذیری و خوبی هنر آنها یافته باشد که اینجا می‌باشد. بازیگران از شک است.

این شک می‌تواند متوجه بایک اصل مهم می‌شاید آن است که بازیگران بسته بهم و تجربه خود توائی در کوش و اجرای اشایشانهای مختلف را دارند، دسته ای که معنایات و تجربیات اینسانی را از دست اشایشانهای ساده را می‌فرمایند و دسته دیگر که می‌فرمایند توائی بسته از همه اجزای اشایشانهای غیرین بر می‌آیند. در این صورت بایک کوکردن و وقتی میتواند در کاخ خود موقعیت حاصل شاید که بقدرت هنری و سمعن داشت بازیگرانش بایک بجهاد اشایشانهای اتفاقی اش در خود توائی داشتند. هم آنها باشد.

او اماده بالامطلب... بازیگریس (زمینه امدادی) اشایشانه را شخیصی کرد. بازیگران از این که معنایه مینمایند، در این مرحله بازیگران احتیاج دارند که در رشته‌های مختلف علم روانشناسی، علم الاتصالات و ...، معنایات دقیق و عیلی داشته باشند.

بازیگر برای معنایه درزهای های مذکور سالها باید کار کرده و عمل تجربی ای کسب شوده باشد.

چه سایه‌هایی داشتند که بایک بازیگر درین جوشن یور از خیابانی ازطریز از هر عنان اشخاصی و روی کاپلی طرح بر می‌آرد و آنکه مصالح نا دارم و زمینه ای را آنها استفاده نمایند. بازیگر شک شرس دیوانه ای و ادراجهای خانه نهش با یکانی می‌کند تا در موقع از رو از آنها استفاده نمایند.

خلاصه آنکه بایک بازیگر باید خودشان و هر چیزی را باشد و هر لطف بمقتضای نقش که بعده دارد شخصیت را

اهبیت بازیگاری کردن در رشته‌های مختلف هنرهاش را پیش متفاوت است. در تاریخ در درجه اول اهبت از ارمگیرد و در سیا در درجات دوم و سوم، یعنی هنریه تاثر نمی‌تواند تازه کار و سی اطماع باشد و نمایشانه ای برای هر کفر هم که ماده باشد خوب از آب در آورده و حال آنکه بایک بازیگر در سینما اعلاءات غیرین و بیرون شخصی زیاد در امور هنر نمایش لازم بست و نیزه را نایت خود است که بایک گرفتن و اوردو معلم میتوانند اندھاس عاری که فقط ذوق و سلایه ای داشته باشند. کار کند و فیلم جویی از آنها سازد (اینها برای تهیه و دللهای ساده را لستی) و لی اگر قرار از خود در تاریخ درست نمایند. باز هم این نمایشانه با ستاره عویی عینی را (سبکهای کلاسیک سیلویز) داکسیر سیلویز (میزان من تنمود پنهانه آن از هنری بود) این سینما باش گذاشت و همدون شکیه بازیگر خوب و نداشته انتیج ره امکنند و آنوقت این سوال بازیگر عرض می‌آید که بازیگر خوب و شایسته کیست؟ در این مقاله بظبط احصار می‌توانید بایک بازیگر خوب را باشمارم که کیم و محمد و علیان و مسٹر لایت اش و اینین امامیم.

او این وظیفه بازیگر دوک نکات دین اشایشانه است که میخواهد آنرا بازی کند. بازیگر، نمایشانه موڑ کظر را خاص مطالعه داشت که بازیگر، نمایشانه موڑ خود را بازی خواهند و دوک آن آماده مشود.

نمایشانه خواندن بازیگران با اشخاص عادی تفاوت سیار دارد.

كلمات نمایشانه درین جوشن از همان بازیگر در حقیقت رنگ می‌گیرد اموزشی می‌کند. تجربه و تحلیل می‌سود و در آن حال خوانند (هنریه) داعشیت مینماید که شفعت آنرا درک کرده و در آن ده برای بایک آن باهانه از هنر کی بخشد است. زندگی نایابی دار و لی چناندار و برهجان ... بازیگر در حالیکه بجمله‌ای زندگی می‌مهد خود با آن جمله‌اند کی میکند زیر از آن حار در دهش غش نمایش خود است. بازیگر می‌کند، به آدمبایی سوریانی تیپ

ناینجاره باره فهم هنری و دانش تنویریک پاک بازیگر صحبت شد و اما فهم نهایا برای بازیگر کافی نیست، بلکه بازیگر باید علم بازیگری را هم داشته و با آن آشناشی کامل داشته باشد، زیرا جهای اتفاق اتفاقه که اشخاص خیلی خوب مطلعی را فرموده‌اند ولی وقتی خواسته‌اند آن مطلعی را درین بازیگر بدینکاران بهترانه غایب مانده‌اند. اینجاست که نادستن فن بازیگری آن اشخاص واعاجز و ناتوان عمرانی کرده است.

در باره قواعد هنری بازیگران در صفت تالیف شده است که بحث درباره آن از فرم است این مقاله مخارج است، ملاقاتمندان مبنی‌اند آن کتابها مرآجه نیایند و اما نا آنجاکه لازم باشد تکانی نذکر داده‌می‌شود.

بازیگر برای اجرای نقش معموله باید کلهه اصول و قوانین فن بیان و روشن حرکت و سکون را سعی‌اند من آنطور حرف زنند که لازم است آنطور نشست و برخاست کند که شایسته است گاه اتفاق می‌افتد که در موقع نشایش فرامی‌باشد و در صحنه شایسته بازیگر بر می‌خورد که مطلعی و از کلمات داشته‌می‌شود و ملزم نمکه هزارها شان بیرون بر آنها و باشد ای تعلیم نیافر و بنی نمک نشی را بازی می‌کند.

شکنگر در باره آین قبیل هریشگان در شایستگی از روی در شب نیمه ناسان از زبان چند بازیگر اینطور استفاده می‌کنند «از چند نظر برگفته بازیگری که برای آنها در دروغ شایش داده است انتقاد می‌کنند» **(نقل از ترجمه مسعود روزبه)**

تیوس - ایت مردی دلخچقه‌هار اغلظه ایمکن. لایسترد - ایزارد مقدمة او مانند آن بود که وی سوار یک کره اسب سر کش شده باشد بتازه و سکنی، نیماتی کجا درون کند. فریان رایه متوجه این اصل بود که هر من کدن کافی بست، بلطفه باید درست سخن گفت. هیروپلیتا - راستی ملوري مقدمه را بیان کریم که کوئی کود کنی که بیک سیاه نی را می‌توارد سادی در توره و دلی خلیم نداشت ...

بازیگرانی که قواعد فن بیان را وعایت نهین‌اند زود شو نموده است می‌کنند این ردو است که در کنورهای ازویانی در ناتروستا اکثر آن هریشگان «کنسرواتوار» بیده استفاده می‌شود. و اما در باره دگر گون چهره مورخ کت

دگر گوئی چهره از افر مقابله تأثیرات مختلف شاذی مغم ترس، سادت، اغرت، باصطلاح «بیم» می‌نامند. برای آموزش «بیم» بعضی هاسنی کردند که قواعدی برخانه و نشان دادن این تأثیرات را مطابق الگویی که اخراج آنهاست و فقط بدره و لفکهای سیرک می‌خوردند تحقیق فواین من در آری دو آورند که مثلاً اگر خواسته‌گر کلیه اشدا گوشه‌های ابرورا بالا ببرند، به نتایجی چندین اتفاق می‌دهند، چشم‌هارا

شک کرده و ایهارا بغلان حالند در آورید و وو این دسته بجای آموزش صحیح هنری پیره جویان دلنشک بازی «گریسان» می‌آموزند و حال آنکه اشخاص برای نشان دادن تأثیرات گوناگون حالت‌های مختلفی را چهار «خدو مدینه» همچنان در جین خشم ابرویش کسر «می‌خورد و عضلات صورت شفیق و مرتعش می‌شود و دیگری بر عکس صورت شفیق و عضلات پوشیده و فقط پشمها بیش حالت خشم و غصه ایشان می‌دهند، اینکه غلان حالت و ابرای نشان دادن غصب صورت خود بدهد و یا برای توادا ساختن حالت تمسخر چین و چنان گنبد «مندی» بسیار غلط و بی معنی است.

و ابرای ای امر که «نشست و برخاست بازیگران در صفت و باصطلاح خارجی «لست» قواعدی است که از طبیعت گرفته شده و تهاده موقع اجرای تیهای مختلف آن قواعد تبریز فرم می‌باشد از این قواعد که در کلهه مدارس «هنر در امامیک» چون تدریس می‌شود بر اینه بازیگر کی لازم است.

وقتی بازیگری قواعد و اصول هنری شاید را داشت و از معرفی بعد کافی داشت و معلومات عمومی کسب کرد می‌تواند بازیگر خوبی باند و در موقع اجری خشی روی صحت نشانی و از کارش راضی نایاب بازی هنریشگان در سکوت

دو طبقه صحنه‌های گوایی نایر و سینه، صحنه‌هایی که بازیگران باید بگر صحبت کنند از قتل هنری (با سان) بین سکوتها هسته و نایهین با ازالتها سکوتها هستی که این این شاهمه بیکدیگر را نهاده بیان می‌کند و در این سکوتها هست که هنر بازیگران بعنی گردد و تخصیص هنر آنها نایاب می‌گردد. بازیگران بر ریشه‌های شیرین و موقیت خود را در اجرای مخصوص مثکن‌ترین عواطف شتری و شریع حلالات روانی خود در سکوت

در سکوت‌های هنری‌های نایاش بسته آورده است. در این طبقه ای ای هنری شده سه‌گانی بست که خوب سخن بگوید و باقی بست و برخاست کند، اینها اصول مقدماتی هنری‌های نایاشی هست که کهfer بازیگر نایز کاری باید آنرا آموخته باشد از هنری شیر و بیک هنری است که بتواند در سکون و سکوت خلافت هنری خود را بتواند بر سانه‌زدن این این شاهمه نایاب نایاب کنندار بازیگران جملات لازم را در این این شاهمه خود ذکر کرده اند اینها آنچه بین جملات روحیه می‌دهند بازیگرانی نایاشه است که بازیگران با اجرای صحیح آن فهم و فدرت هنری خود را بتواند می‌رسانند

هر یک بازیگر تازه کروی تجزیه و وقتی نایاب می‌گردد که گفتارش تمام می‌شود و می‌خواهد هنر می‌گیران و بشود بازیگران بی تجزیه و نایاش اغلب در این صفحه‌های مختلف جو پشتک و یا غرس‌هایی کوکی و فتنی گفتارشان بیان مرسد که کشان تمام می‌شود و سرجای خود می‌مینند که می‌شوند و دوباره سرچشمه داده که نویشان میرسد جان می‌گیرند و رولشان را داده‌اند می‌دهند و حال آنکه در هر های نایاش همان‌قدر که خوب سخن گفتن اهمیت دارد خوب سخن شنیدن صدیقان ارزش دارد.

واما این سکوت‌ها چگونه پدیده می‌آید؟ . . .

در بازی هریشگان هر سکوت مقدمه‌ای برای تحول از
حالت بمحابات دیگر می‌باشد: هزاری که خوش‌بزم دروغه
نشسته است وقتی باو غیر میدهد که پرسش را کشته اند و بعد
پلاقالمه اعنی پرسش را در مخاطب می‌اورند اینها یک حالت
بهت‌زدگی ورته ییدا می‌کنند و درین سکوت مرگبار قسر و
می‌برد که مقدمه‌ای برای شیوه و لازمی‌دهنده بود است،
این سکوت عین ویرمعنی هر قدر موثر نشان داده شود که شیوه
وزاری آن مادریست در شاشاهی نایبر می‌گذارد در چنین موقع
هریشگان بازی بهتر نیست و بازیگر خواسته این سکوت را امن آفریند و با
آفرینش آن به تائیر بازی اش می‌افزاید و می‌گزیند هریشگان
کاربدون مقدمه‌شیوه‌یورز ازی راه می‌اندازد و مندم را جای
آنکه محروم کند می‌خانند.

در این میان یکی سکوت را خلق کرده قدرت هنری اش
را نشان می‌نموده دیگری سکوت نویجه نگرده بازی اش را ناقص
و می‌منعی انجام می‌نمود.

واما برای آنکه سکوت‌های نایبر پیشتری در بازی
هنریشگان ایجاد که اغلب از موزیک صحبت استفاده می‌شود،
موسیقی صحنه در حلیقت نایبر پاک سکوت عین را مسد
چندان می‌کند.

وقتی می‌غواهیم خاموشی یک «زنای» و اهنجام غریوب
آفتاب که گرفتگی و زوج پیشتری برای زنای شخص ایجاد می‌شود
می‌جسم گشته در دور از او را که در مقام این جلوه گذشتگی سایرین
اگر غرض شنان بهم که بیش می‌لذتی آهین شخص زنای
ایستاده و سلطنه نامدوامی (بیش دیوارهای زندان، آنرا که
مردم آزاد، زندگی می‌کند و شادی مارن) توجه دارد، این
حال دارم قدر هریشگان ای غوب نشان بدهد بازهم نایبر اش
آنقدر نموده بود که هم‌آهنه که با موزیک جلوه گر شود،
اوین چهت هریشگان ای غوب باید موزیک را لذت‌گذاشت و این
استفاده از آن را بدانندنا شواند احساس اش را هم آهنه که آن
موسیقی نایبر می‌گذارد.

موذبک در سکوت‌ها هریشگان ایم میدهد که کجا
چگونه خود را نشان بدهم کامی اوقات اور ایسوک کمال‌های
می‌گذرنده هریشگان تحدت نایبر آن موسیقی نتشن را باید قدرت و
توانای انجام می‌نمود.

حال و قلی هریشگان ای در کار هنری خود می‌بازد و استادی
داشت و بک موسیقی عین و عالی هم اورا همراهی کرد
نمایشی در نیاز ای ایش معنو منز اوشند و حق می‌کنند که در
مخاطب پنک از عالی اجر امیشند،
اینجا است که نایش‌چیزین سبیت سطح فهم و داشت غور برای
بازیگران از از از قائل می‌شوند اما اگر عالم‌های نایبری آشنا
باشد نکات دقیق و فتن هنر آنها را درمی‌باید و نایش‌چیزین عادی
قدرتی احسان خود را بگزیند و بازیگر شایسته خوب و دیگری
را بازیگر یعنی نجر به می‌خواند.

بودن یا نبودن

از ترازدی «همات» اثر: شکیبر

بودن پایه‌بودن، کدام پاکرا باید اختیار کرد
در بر خورد با چهار و ستم نایه مقاومت کرد با تعجب ۱
مسئله این است آیا پسندیده است که پسر بات روز گذار
نامساعد را متحمل شویم یا آن سلاح نیزه بدمست گرفته با
النوه عشق‌کلاته جنگیم و آن ناگواری‌ها و آذی میان بردازیم؟
مردین . . . خفن، . . . همین ویس! . . . اگر رویای مرد
بزد های قلب ما هزاران الوم دیگر که طبیعت بر جسم ما
مشتعلی می‌کند پایان بخشد غایبی است که بایستی ایه البه
از روزه‌های آن بود، مردن . . . خفن، . . . خفن و شاید غوابیدن،
آه! آن هایم عینجا است، در آن زمان که کایه خاکی را
بتوان ایستاده باشیم ادر آن خواب مرد، شاید رویاهای ناگواری
دیگر، ترس از همان رویاه است که امداد را به تأمل و امید از د
و همچنانکه بیش یعنی ها است که عمر صفت و مخفی و ایقونه
مخلوقی می‌کند از اگر انسان یقین داشته باشد که پایه‌خیز
بر همین‌توانه خود را آسوده کند، کیست که در مقابل خنثی‌ای
از نیاز ای خلم طالع اتفاق نمی‌افتد، آلام عشق بوقایت منصب
دادان و تعلیم‌هایی که لا ایقان می‌ورا از دست الایقان می‌ستند،
شکر بعین قدر دارد!

کیست که اعسر بپرین این پارها باشد و نخواهد که
در ذیر شمار پاکزندگی طاقت‌فرسا بودنی ناه و شکایت کند
وعرق بریزد ۲
همانایم از مزاووه‌های مرد، آن سر زمین نامکشوفی که
از سر خدش هیچ مسافری بر نیگردد شخص راهیان و اراده
اورا است می‌گذروند مازا و امیدوارد تاهیه رجه‌های را که در
حال حاضر داریم تتحمل نایابیم و خود را میان متفاقان که از حد و نوع
آن خبر نهیم بر تاب بکتیم آن را عکر و عقل هم‌دار را از سو
و چیان می‌گذرم و اراده هر زمان که با اتفاق احتیاط آمیز
نمایم گردد و نکت باخته سلات خود را از دست می‌دهد بوقایت این
سیار شنیدن توجه باین نکته از سیز و جریان طبیعی خود باز
مانده بمرحله عمل سیره و از میان میر و نه-